

El conte d'en Ravi Xanó

Fa temps, molt temps, quan els gitanos vivien encara a l'Índia, el seu nom era: roms, el poble romà.

Algunes famílies de gitanos rom vivien a la pròspera ciutat de Xungar, al nord de l'Índia. Ciutat que estava governada en aquells temps per un maharaja anomenat Jadevindro.

A la ciutat de Xungar passava igual que ara a casa nostra. Hi vivien persones de moltes cultures diferents, que parlaven llengües distintes, i amb costums molt variats. A Xungar, els rom tenien una feina especial per a ells. Es guanyaven la vida, l'aliment, el "jallipén", cuidant de cavalls ("almifors"), rucs ("buchinongues"), cabres ("braquies") i camells ("chamullos"). De tant en tant, rebien la burla de gent malintencionada.

- Ui!, són aquí els que fan pudor a cavall...

Malgrat això, els rom eren feliços. Cuidaven dels animals domèstics de la ciutat, sobretot dels cavalls, als que s'estimaven tant.

Un dia, el maharaja es trobava sol i avorrit en el seu palau ("chuqueló") i va decidir casar-se amb una jove i graciosa princesa anomenada Zelda. La jove, la princesa, era la noia més bonica que havia nascut de mare, i des que va arribar a palau va "camelar" a tothom amb la seva alegria i saler. El maharaja estava tan content amb la seva princeseta que va decidir regalar-li el seu millor cavall, el Soliman, el millor cavall de l'Índia i del món sencer.

Aquest cavall, des de ben petit, va ser cuidat pel Ravi Xanó, un gitano antic que treballava a palau, i que s'ocupava de les cavalleries personals del propi rei Jadevindro.

Un dia, la princesa va demanar al Ravi Xanó que l'acompanyés a la fira ("chandi") de Xungar. Ella volia anar fins allà per lluir la seva bellesa, la seva alegria, el seu "salero", dels vestits, les joies... però sobretot del cavall Soliman, el millor cavall de l'Índia i del món sencer.

El Ravi li va dir que no podia ser, que no podia, en aquell moment, satisfer els seus desitjos. Aquella nit -li va explicar- havia somiat amb foc, i quan els rom somiaven amb foc tenien la creença que alguna cosa dolenta els podia passar, i més si abandonaven el "chuqueló".